20

4

DE

KLAROEN

DE KLAROEN

inleiding

Nu we na drie nummers een duidelijk overzicht hebben van alles, wat „De Klaroen” betreft - medewerking, indeling, druk en versiering - willen we in het kort een uiteenzetting geven van de richtlijnen, die wij volgen.

1. De Klaroen is een blad voor de **gehele** Ulo.
2. De Klaroen moet zó zijn, dat iedere jongen hem **gehéél** met belangstelling kan lezen.

Ons blad is dus **algemeen**, al komen de werkzaamheden en idealen van de diverse clubs daarin tot uiting. De verschillende rubrieken zijn geen hokjes, waarin iemand een bepaald groepje van de Ulo toespreekt. Al is men geen C.F.C.'er of sportman of verkenner, toch zal men met interesse kennis nemen van wat de mede-scholieren denken en doen. Dat behoort bij een goede kameraadschap. Daarom is de C.F.C.-bladzijde gericht tot de **héle** Ulo, en evenzeer alle andere rubrieken. De Klaroenkring is een koepel, symbool van de eenheid en kameraadschap onzer Ulo.

3. Wat door de jongens ingezonden wordt, heeft de voorkeur. Als een jongen in een opstel een onderwerp behandelt, waarover de redactie of een medewerker reeds een artikel heeft geschreven, dan wordt het laatste terzijde gelegd en het jongenswerk gaat vóór.
4. De redactie is ten zeerste gesteld op brieven en mededelingen, die gezonde kritiek bevatten, of aanwijzigingen geven, hoe de Klaroen interessanter kan gemaakt worden.
5. De bijdragen moeten origineel zijn, dus niet overgeschreven uit kranten of andere tijdschriften.
6. Wat wèl en wat niet geplaatst wordt, bepaalt de redactie.

Leve de Klaroen.

rond de schemerlamp

Wat kan het onder het rustige licht van de schemerlamp soms stormen. Wat kan er juist door die rust een felle actie zijn in de geest! . . . . . Rome. Een der grote zalen van het Vaticaan. De tere witte gestalte van den H. Vader. Nu een Vader te meer, daar hij staat onder de kinderen: de Ballila van Rome.

Dan die diepe bewogenheid in de glanzende stem. Een enkel brokstuk van Zijn woorden vang ik op:

„De jeugd, steeds geneigd zich er op te beroemen, dat zij niets vreest, vreest nochtans dikwijls en is er voor beducht niet modern genoeg, niet op de hoogte van haar tijd te schijnen, of zoals sommigen zeggen niet „à la page" te zijn. **Maar de ware Christen is steeds op de hoogte van alle tijden.**

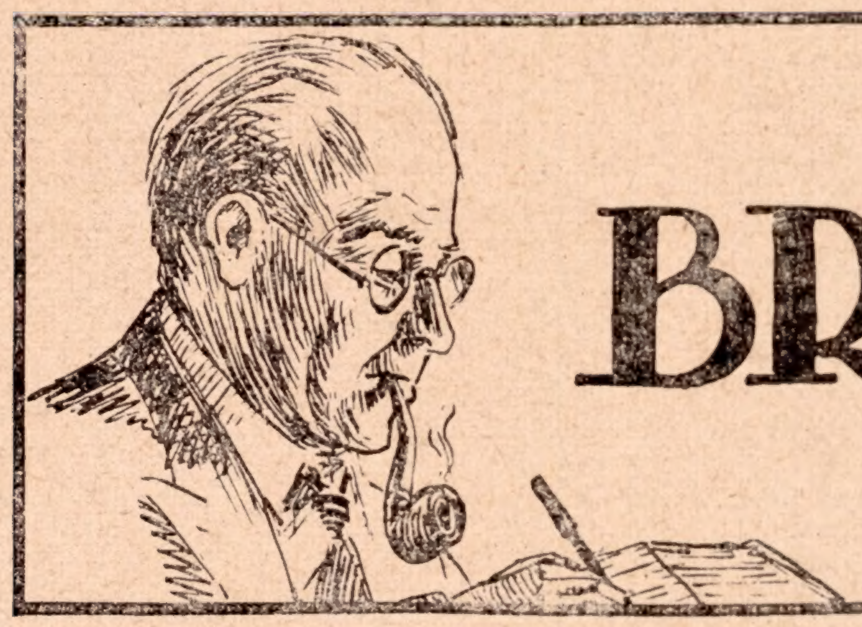
Ziet rondom U, en zeg mij, of het geen schandelijk schouwspel zou zijn te moeten zien, dat de jeugd „zonder God" vaker en vuriger aan God denkt om Hem. . . . te loochenen en te doen verloochenen, om Hem te haten en te doen haten, dan gij Katholieke jongelingen om Hem te beminnen en te dienen en Hem te doen dienen en beminnen."

Jongens van Saint Louis, spaar ons dat schandelijk schouwspel, spaar ons die Jan-Salie-geest, spaar ons die lamlendige oppervlakkigheid. Het stormt in me, als ik denk dat de jeugd, waar Christus ontzaggelijk veel van houdt, zo onverschillig tegenover Hem staat. Het geeft niet of we al stampvoetend beweren dat Christus regeren zal, als we Hem in het uur van gevaar uit lafheid of zwakheid ontrouw worden. . . . . .

Ergens op de speelplaats hoorde ik een liedje fluiten:

God in de zielen en rein door het leven,
Lach op de lippen van glanzende vreugd,
Roepende allen, aan Christus te geven
Het mooist van ons leven: De heerlijke jeugd.

Versöhnung ist mitten im Streit
Und alles Getrennte findet sich wieder.
(Hölderlin)

BRIEVEN

van moeder

Lieve Herman,

Vader is op reis voor gewichtige zaken. Zaken zijn trouwens altijd gewichtig, als mannen ze aan de hand hebben. Je krijgt dus deze keer over de post alleen maar vrouwenpraatjes. Nou, Herman, lach maar niet, want jongens luisteren er maar al te graag naar. Ik heb nu tijd en vier blaadjes briefpapier tot mijn beschikking. Zoveel ruimte heb ik nog nooit gehad.

We zijn nu met z'n tweetjes bij elkaar, juist als vroeger, toen je in je koddige hansopje op je knietjes je wees-gegroetjes bad vóór je bed en dan vleierig je handjes om mijn hals sloeg om stilletjes in mijn oor te vragen: Mama, nog een „spookje?" (Je kon de „r" nog niet uitspreken). Dan vertelde ik maar weer van Hans en Grietje; van Sneeuwwitje of Roodkapje, totdat de engeltjes fijn zand in je oogjes strooiden. 's Morgens moest ik dat stof altijd eerst uit de hoeken van je ogen vegen, anders was „boertje" niet echt wakker. Weet je dat nog? Vanaf die tijd ben ik zo verlekkerd op sprookjes vertellen, dat ik er een voor mijn grote jongen op papier wil schrijven.

Er was eens - heel lang geleden natuurlijk - een jongetje, dat vol kinderlijke gebreken was. Hij zeurde op zijn tijd om alles en nog wat, hij was humeurig, hij lustte dit niet en dat niet; hij moest altijd zijn zinnetje hebben; hij zou koppig geweest zijn, als hij niet zo'n verstandige vader had gehad; hij had een hekel aan het gebabbel van zijn kleine zusje en hij was o zo bazig over zijn broertje. Kortom, hij dacht alleen aan zich zelf en de hele wereld moest maar draaien zoals zijne kleine majesteit dat wenste.

Toen overlegden zijn ouders lang en ernstig. En ze zonden hem voor een goede opvoeding naar een vreemd land. Het deed de moeder grote hartepijn en dagen lang voelde de vader zich onwennig, maar het geluk van hun jongen stond hun gedurig voor ogen en daarom berustten zij in de langdurige afwezigheid van hun zo innig-beminden zoon.

Hoe groot was hun vreugde, toen hun jongen na enige maanden in het ouderhuis terugkeerde om het Kerstfeest te vieren. En hoe dieper werd hun blijdschap, toen de ouders bemerkten, welke veranderingen er in het gedrag van het kind gekomen waren. Weg was het pruilerige. Een frisse jongen was hij geworden, stevig op de benen, zonnig humeur, vrolijk en opgewekt van de morgen tot de avond, speels met de kleintjes en vol attentie voor zijn ouders. Met innige voldoening zagen deze, hoe voorkomend en wellevend hij was tegenover gasten in het huis zijns vaders. Met vlotte welgemanierdheid hanteerde hij aan tafel vork en mes en niet alleen at hij alles, maar hij prees zijn moeder om haar kookkunst, iets waarvoor moeders zo gevoelig zijn.

Toen, op een late avond, de ouders over al deze dingen spraken was er grote vreugde in hun harten en ze keken elkaar aan met vochtige ogen.

- Onze jongen, zei de vader fier, zit niet meer opgesloten in het kleine kringetje van kindergedachten, hij denkt aan anderen en de wereld is voor hem opengegaan. Hij wordt een mán! Bij deze woorden legde hij beide handen op moeder's schouders - en zij keken elkaar zó gelukkig in de ogen. . . . .

- Onze jongen wordt een heer, zei moeder zachtjes. En toen knielden zij samen voor het kruisbeeld en dankten God, dat Hij hen zó overvloedig gezegend had. En zij smeekten Hem, hun jongen te leiden langs Zijn paden, opdat hij niet enkel zich zou ontwikkelen tot een beschaafden, maar ook tot een diep godsdienstigen man.

En al was er enige dagen later bij het vertrek een stille droefheid in hun hart om de scheiding, met vreugde zagen zij hem vertrekken om de begonnen opvoeding te voltooien.

Is dat geen mooi sprookje, lieve Herman? Je zult het des te leuker vinden, als ik je vertel, dat die jongen ook Herman heette. Wat een gelukkig toeval hè! En nu zijn mijn vier blaadjes vol en dus komt de olifant met zijn lange snuit en blaast het mooie sprookje uit.

Hartelijke groeten van Vader en de kleintjes
en een stevige zoen van Moeder

DE HAAN (Gallus domesticus)

Gij allen die deez' titel leest
Kent zeker wel dit fiere beest;
De koning van het hoenderhok
Al heeft hij ook geen maarschalkstok.
Wel poten, waaraan flinke sporen,
Daarmede echter wordt ie niet geboren.
Ze groeien er veel later aan
En moeten hem niet prachtig staan.
Want als iemand niet netjes schrijft,
Bij deze kunst onder voldoende blijft,
Zegt men: die man schrijft hanepoten,
Een spreekwijze, die je nu wel hebt geschoten.
Als men hem op voedsel uit ziet gaan,
Dan pikt hij bij voorkeur graan,
Behalve een haantje op den toren,
Die geeft nu letterlijk niets om koren.
Zijn kam en lellen zijn bizonder groot,
Bij een gezonde haan steeds donkerrood.
Een mooie staart behoort er bij
En geeft cachet aan zijn livrei.
Des morgens bij het ochtendgloren
Laat een goede haan zich zeker horen;
Hij kraait met opgezette borst
En voelt zich gewichtig als een vorst.
Bij de rest van het ontwakend hennenkoor
Lijkt hij dan wel een tamboer-majoor.
Als een rode haan ergens kraait
Wordt het gewoonlijk heel erg begaaid.
De haan als beeld der waakzaamheid
Vergeet zich zelf bij etenstijd.
Zijn soortgenoten, vooral de hennen
Die moeten het terdege kennen;
Hij pikt dan links en rechts in 't rond
Of 't voer alleen voor hem er stond.
De straf volgt immer op zulk een zonde,
Want wordt ie vet genoeg bevonden
Dan wordt mijnheertje afgeslacht
En vaak naar den poelier gebracht;
Die trekt hem 't verenpakje uit;
Kaal is ie als een groene puit;
Verdwijnt als kippensoep of bout
In grage magen van jong en oud;
Een ieder die hiervan geniet
Vergete ook dit lesje niet.

KLACHT

Dit is het droevig lot van al dees' zwakke dieren, Dat zij altoos tot slot de braadpan binnen zwieren.

Schoolmeester II. *(Redactie)*

manieren

Als we vroeger zogenaamde wellevendheidsles kregen, was de eerste en laatste wijsheid, hoe je mes en vork en lepel moest hanteren, wat je met een vork wèl en met een mes niët mocht doen. Daarna werd er met een liniaaltje en een potlood een demonstratie gegeven van manieren aan tafel, die niet passend waren - hetgeen altijd aanleiding gaf tot brullend gelach - en dan wisten we het weer. We konden er minstens weer een week tegen. De rest kon je lezen in een rood boekje. Het was een tamelijk vervelend geschrift, vooral omdat je grote gedeelten moest overschrijven, als je niet goed oplette. In onze kinderlijke geest was de wellevendheid een nare gewoonte om houterig en stijf te doen in tegenwoordigheid van anderen. Maar als je zo veertien of vijftien jaar oud was, zat je voortdurend stilletjes te tobben met je verlegenheid, met je onkunde omtrent de wijze, waarop een beschaafd man optreedt. En dan begon je stiekum weer in het boekje te lezen, je keek met grote weetgierigheid, hoe anderen zich gedroegen, je repeteerde op je chambrette, hoe je met een kleine buiging iemand een hand moest geven en de kleine beleefdheidswoordjes zei je honderd keer in je eigen, om toch maar niet te stotteren, als ze te pas kwamen. Je voelde je ellendig, als je een slecht figuur geslagen had en je voelde je borst van fierheid zwellen, wanneer je met een onbekende een ongedwongen gesprek gevoerd had en je overtuigd was, een gunstige indruk gemaakt te hebben.

Met die gevoeligheid voor beschaafd optreden was eigenlijk de de zelfopvoeding pas voorgoed begonnen. Je opende en sloot deuren zacht, je lette op een onberispelijke kleding, je werd spontaan behulpzaam, als je zag, dat ouderen je hulp konden gebruiken.

Er was iets gekomen in je, dat men eerbied voor je medemensen zou kunnen noemen. En die eerbied strekte zich zelfs uit tot levenloze dingen. Behoedzamer dan vroeger nam je een voorwerp in de handen. Een boek of schrift met ezelsoren stond je tegen. Je werd voorzichtiger aan tafel, je zat recht op en wachtte je wel, ooit met ellebogen op tafel te steunen. Die eerbied leidde tot voortdurende zelfbeheersing in gesprek en gebaar. Je wist, dat je nog een massa moest leren, maar je was vastbesloten om geen gelegenheid tot oefening te laten voorbij gaan. Je dacht, dat je alléén zulke bezorgdheid voelde, maar ouder geworden, weet je, dat het bij iedereen zo gegaan is.

het spreekgestoelte

Een Duitse schrijver, F. Foerster, schreef in één zijner boeken: „Onbewaakte eerlijkheid op het sportveld is een schone vorm van zelfbeheersing".

Wie van onze Klaroenlezers wil over dit gezegde eens nadenken en het resultaat van zijn gedachten verwerken tot een opstel?

Je geeft maar wat voorbeelden van „bewaakte" eerlijkheid op het sportveld, in de klas of op de cour. Daarna laat je zien, hoe schoon de „**on**bewaakte eerlijkheid" is. Als je een maand lang over zo'n onderwerp nadenkt, schrijft, verbetert en het ten slotte als keurig verzorgde copy aan de redactie aanbiedt, zul je merken, dat het een goede maand is geweest voor je karaktervorming. Succes!

VRAGENRUBRIEK

Vraag van J. v. d. S. Tilburg. Mej. L. is in ondertrouw. Op Kerstavond wordt haar een kerstkrans gebracht. Zij heeft niets besteld, doch denkt, dat het een geschenk is. Zij smult heerlijk van de krans. Enige dagen later komt bakker C. met de rekening.

Wat moet Mej. L. in dit geval doen?

Antwoord. Wegens eigen ondeskundigheid hebben we de Moeder van de Klaroen opgebeld. Ze zei: „Maar dat is eenvoudig, broeder, juffrouw Liza of Loesje moet betalen. Als de rekening gepresenteerd wordt nà de bruidsdagen, schrijft ze (wonend in het „toekomstig adres" van de huwelijksannonce) in haar spiksplinternieuw huishoudboekje: Kerstkrans f. 1.57 (af te houden van het zakgeld van mijn man).

Als ze bij het presenteren van de rekening nog niet getrouwd is, heeft ze een grappig voorwendsel om even naar haar Jozef te gaan. Ze trekt haar mantel aan, loopt vlug naar Jozef's huis, vraagt zijn portemonnaie (in de bruidsdagen zijn de jongelui erg gewillig), samen gaan ze naar den leverancier; Loesje betaalt de kerstkrans plus een ons fijne koekjes, uit Jozef's portemonnaie; daarna gaan ze naar huis. Ze schenkt een glaasje bruidstranen en ze hebben een gezellig uurtje met hààr bruidstranen en zijn koekjes. Voilà tout"

Voortaan lost de Klaroenredactie zulke kwesties niet meer op, als er geen stuk kerstkrans als bewijsstuk bij is.

eigen werk

toekomstplannen

Toekomstplannen!! Ja, die heeft iedereen. De een wordt onderwijzer en ziet zich al staan in een klas vol bewegelijke jochies. Een ander stelt zich voor als een kalme, bezadigde zakenman, een sigaar in de mond en, met de duimen in de armsgaten van zijn vest, rond te stappen door de verschillende afdelingen van zijn zaak. Een derde wordt vliegenier. In zijn gedachten maakt hij loopings, wentelt om zijn lengteas, stijgt hoog op, tot hij in een andere wereld komt, een eenzame, doch zeldzaam-mooie wereld, met huizen en kastelen, forten en monumenten en allerlei grillige wolkengedrochten. En als je zo in gepeins zit verzonken, je ogen gericht op één punt, doof voor het lawaai om je heen, denk je wat je later zult worden. Je bent nog jong. Je kunt nog alles worden. Je ziet de vreugde en de blijheid van het je tegemoetsnellende leven. Je denkt niet aan zorgen, noch aan verdriet. Je ziet slechts de zonnige, vreugdevolle kant van het leven. In zulke ogenblikken ben je gelukkig. Je leeft in een paar minuten een heel leven. Dat alles openbaart zich aan je. En zo zit je aan de toekomst te denken, totdat je weer opschrikt uit je gepeins en meevoetbalt, al het mooie en schone, wat je te wachten staat, vergetend. Zo koestert ieder op zijn tijd zijn idealen.

Zullen ze verwezenlijkt worden? J. den Broeder.

vaarwel!

Nog een laatste handdruk, twee paar ogen kijken elkaar, misschien voor 't laatst nog aan. . . . . langzaam schuift de D-trein 't station uit. In een coupé zit een jongen, weggedoken in een hoekje naar buiten te staren en peinst: Zes jaar geleden kwam hij in Holland op kostschool en weer herinnert hij zich die gezellige tijd. Vele vrienden heeft hij gehad, maar één voor één vergat hij ze weer. Allemaal? Nee, op één na, een stevige, breedgeschouderde jongen, blond, met een vierkante kop. Hij was 't die hem telkens opkikkerde, als het heimwee diep in z'n binnenste knaagde. Hij was 't

die hem moed insprak, als z'n studie dreigde te mislukken. Hij was ook de enigste, die hem naar 't station had gebracht. . . . .

En onwillekeurig neuriet de jongen de laatste regels van een Duits lied: „Sei gegrüsst".

Ondertussen vreet de trein kilometers en vliegt over de rails. Een jongen gaat zijn toekomst tegemoet. Amaht.

Kalianda in tropenavond

Bloedrood zonk de zon weg en kleurde de zee met haar laatste stralen. Zachtjes ruisten de golven en geheimzinnig suisde de wind door de bladeren der bomen, die donkergroen afstaken tegen het wit schemerig zand van het strand. In de bomen klonk de klaagkreet van een aap en de moentilan zong zachtjes zijn avondlied aan de rand van zijn nest.

Niet lang duurde deze schemering en spoedig was alles verdoezeld onder de zwarte sluier van de avond. Maar de maan rees achter de bergen op en haar zilveren stralen gleden over de bossen, het strand en de zee, die dromerig op en neer wiegde in regelmatige cadans. Hoog door de lucht fladderde de kalong*) geruisloos voorbij en in de verte oehoede een uil, scherp en doordringend sjierpten de krekels, terwijl de muskieten zacht zoemend op en neer dansten. Donker staken de klappers af tegen de lichtende zee en soms bonsde een noot dof tegen de grond, gevallen door de scherpe tandjes van een late hongerige badjing**), of door ouderdom te zwak om zich nog aan de boom vast te houden. . . . . .

Plotseling werd deze stilte verbroken door menselijke stemmen. Twee Maleiers daalden naar het strand af; het waren vissers en weldra hadden ze hun wankele prauw afgestoten en langzaam voeren ze af, terwijl het water zilverig tegen de boeg opspatte. Zacht neurieden ze een eentonig lied, dat steeds gedempter klonk en dan wegstierf. Weer was de natuur vredig en stil, zacht ruiste de zee en hoog aan de hemel fonkelden de sterren. Steeds hoger klom de maan, terwijl de kalongs als donkere vlekken door de zilveren cirkel vlogen, geruisloos en stil, alsof ze bang waren de stilte te verbreken. In de verte oehoede nog de eenzame uil. De maan bereikte haar hoogste punt en tropennacht deed zijn intrede even stil en geheimzinnig als tropenavond gekomen was. Kalianda sliep. Alleen de zee ruiste. Kembang Djawa.

*) Kalong - vliegende hond. **) Badjing - klapperrat, een soort eekhoorn.

C.F.C. TIARA.

De hele C.F.C.-actie staat dit keer in het teken van de vacantie. Eigenlijk zijn dit twee begrippen, die volkomen vreemd zijn aan elkaar: actie - vacantie. Toch gaf de vacantie-opdracht er rijkelijk gelegenheid voor. Natuurlijk zijn er C.F.C.'ers, die niets gedaan hebben. Ze waren de wekroep vergeten: vacantie is geen ongebondenheid. Mogelijk werden die alleen gebonden door bed en luie stoel.

Maar daar zijn er ook, die aan het napluizen zijn gegaan in hun parochie naar alles wat daar aan katholieke actie deed. Er werd soms gesnuffeld in gewichtige verslagen van de St. Vincentius-vergadering, of getracht zo'n bijeenkomst bij te wonen. Van een Amsterdamse parochie werd alles nauwkeurig nagegaan, zelfs de contributie die door de leden der verschillende verenigingen moest betaald worden: dat was er vast één van de handel!! Alle resultaten hebben we nog niet gehoord, maar ik heb nog wel enige verwachtingen. . . . .

Het „Zalig Nieuwjaar" van den eersten voorman, was zeker ook goed voor alle jongens van de Ulo. Ook dat is een woord' waar we ons de inhoud even bewust van moeten maken. Hoeveel confectie-wensen zijn er bij de duizenden en duizenden kaartjes, die ook dit jaar naar en van alle oorden zijn verzonden???

- Als ik jullie „Zalig Nieuwjaar" wens, bedoel ik dit: dat het hele jaar door, op elk ogenblik van de dag - en de nacht - je verhouding tegenover God, je zelf en je omgeving „altijd correct" zal zijn. Werk dat zelf in een meditatie of bij je dankzegging na de H. Communie maar eens uit. Het zal je voor veel leed en teleurstelling naar geest en hart, dit komende jaar bewaren.

Vanzelf sprekend is de actie voor de komende maand druk besproken. Met spanning wachten we het antwoord van den Pater (Er is toch al geschreven?)

Er lag over de eerste bijeenkomst nog een „vacantie-waas": de critiek op de „Klaroen" was nog een beetje prutserig, de actie-gedachte nog wat breiïg-vormeloos en de debatten wat mat. Maar dat wordt beter: eerst moeten al die vacantiepretjes wat afdooien.

Eigenlijk heb ik nog heel veel vragen: bibliotheek, leesmap, archief, cultureel logboek, kwest. Voor de volgende ',Klaroen" verschijnt weten we daar meer van.

Verhalen van Ulonesië

pietje

Op een doodgewone dag midden in het schooljaar is Pietje in Ulonesië gekomen. Zijn moeder had met hem gepraat na de dood van vader en hij had alles begrepen. De laatste wens van zijn vader. Ja, dan wilde hij. Zijn schitterende ogen toonden zijn beslistheid. „Vief kereltje", zei zijn moeder. „Als je het soms te kwaad krijgt, dan denk je maar aan mij en je schrijft maar een brief". Ja, knikte Pietje. En toen was moeder ineens stil. Ze keek voor zich uit en begon een tikje zenuwachtig zijn ondergoed uit de linnenkast bij elkaar te zoeken. . . . .

Moeder brengt hem zelf. Ze stappen samen de grote voordeur binnen. Br. Overste ontvangt ze. Ja, hij heeft alles al in orde gebracht. Hij kijkt eens naar het vlugge kereltje vóór hem en hij lacht. Dat is het soort, dat hij graag ziet: levendig, helder van oogopslag, ja, ja, die blonde krullebol met de pientere oogjes. . . . het zal best gaan. Ze moeten dan maar afscheid nemen. Als zijn moeder in de voordeur nog even naar hem wuift en de grote deur dicht gaat, voelt Piétje zich toch wat onzeker en er komt iets branderigs in zijn ogen, maar hij houdt zich kranig en glimlacht bescheiden tegen Br. Overste. - Zo, en dit is dus Petrus, Johannes van Meerveldthuijzen. Hi, hi, lacht de nieuweling, ze noemen me altijd Pietje. Nou, zegt broeder Overste, dat past beter bij je dan een naam, die zo lang is als de Marnixstraat.

- Hi, hi, U komt dus ook uit Amsterdam, kaatst Pietje ad rem terug.

- Daar zou je wel eens gelijk in kunnen hebben, Pietje.

Er is een jongen in de gang gekomen, een grote kerel met een lange broek.

- Kijk, zegt broeder Overste, daar is Jan al om je naar de klas te brengen.

Het valt Pietje een tikje tegen. Hij had zich Brabant gedroomd als hei en dennenbossen en nu staat hij tussen hoge gebouwen. Het lijkt Rome wel, maar dan in 't klein. Met grote passen stapt hij naast zijn geleider. Hij vraagt, of het hier prettig is. Best, zegt Jan.

Ze komen bij de kamer van den Directeur. Een kort gesprek, een lachend woord, kennismakingen lijken altijd op elkaar. Dan naar de klas. Pietje kijkt naar de kapel met de koepel. En dan wat lager naar het hoofd van Jan.' n Geschikte kerel, denkt Pietje. Een leuk ventje, denkt Jan. Ze kijken elkaar eens aan en ze lachen weer. Dat wordt vriendschap. De klasbroeder staakt zijn les even om Pietje een plaats te geven op de voorste bank. Het gaat hier allemaal zonder veel poeha, denkt Pietje, echt mannelijk. Hij kijkt eens rond naar de nieuwsgierige klasgenoten. Hij knikt joviaal en als hij op de achterste bank Jan ziet zitten, knipoogt ie met een air van: we kennen mekaar hè!

Zo is Pietje in de rij geschoven. Maar in Ulonesië merken ze gauw, dat hij er is. De blonde krullebol met het spitse gezicht eronder wordt de eerste dagen overal gesignaleerd. Hij is voortdurend op ontdekkingsreis. Jan heeft hem tot voorzichtigheid gemaand, maar hij wil dat zaakje eerst eens goed zien. Het lijkt wel een heel dorp, zegt ie. Een paar keren al is hij met twee treden tegelijk de trap naar de slaapzaal opgevlogen en met een vaartje rikketikketik naar beneden getippeld, maar juist als hij het ook eens met de leuning wil proberen, verschijnt een ernstig broedersgezicht, dat kortaf bromt: As de weerlicht naar de kleine cour! Phh, denkt Pietje, hij moest eens weten, dat ik in de 2e Ulo zit, dan zou hij wel anders praten, maar hij kiest toch maar de wijste partij en neemt de benen. Hij ziet niet, dat er een vleugje zon over het gezicht van den ouden man glijdt, als hij het rappe kereltje nakijkt. Een paar minuten later staat Pietje in de keukendeur. Hij trekt een gezicht, alsof hij inspectie houdt. Hij kijkt naar de grote ketels, waarin de honderden liters snert en pap worden gebrouwen, rekt zich half op zijn tenen en zakt half op de hurken om alles goed te zien. Wat is er natuurlijker dan een praatje te beginnen met een goedmoedige kok? Maar zijn goed gesternte laat hem in de steek. Een vinger wijst gebiedend naar de buitendeur. Vlug! Pietje tippelt haastig weg. Hij doet net, of hij weer naar de. . . cour. . . . . hé, wie is dat? Een man in bakkerskleren gaat de bakkerij in. Vlug als een aal schuift Pietje langs de muur. Ha, de bakker is een geschikt type. Hij staat te zingen van de zilvervloot en als hij Pietje ziet, houdt hij even op en lacht hard. Hé, wandelstok, kom je een koekje halen. De wandelstok wil wel een koekje, hij bijt er flink in en al kauwend bekijkt hij de kneedmachine, de trog en de oven. . . . . . verdraaid, je moet toch maar pech hebben, daar staat de directeur in de deuropening.

- Het is geen gewoonte, zegt hij. Maar Pietje begrijpt het al, hij is een beetje nieuwsgierig, eerlijk gezegd, maar als het werkelijk niet mag, dan zal hij wel gauw naar zijn eigen speelplaats teruggaan, broeder directeur.

Hij holt, dat zijn jas als een vlag om hem heen fladdert. Hij moet zijn vriend Jan eens spreken over al die ontdekkingen.

- Kleine gannef, zegt Jan grijnslachend, jij hebt verdikkie in twee dagen meer van St. Louis gezien dan ik in twee jaar.

- Ja, zegt Pietje nadenkend, dat komt, omdat ze een kleine jongen niet zo gauw in de gaten hebben. En toch wou ik, dat ik zo groot en sterk was als jij. (wordt vervolgd.)

Maandag, 6 Januari 1941.

Bij stevige vorst houden onze jongens hun blijde „incomste" in Saint Louis.

We verkeren sinds Driekoningen in het ijstijdperk. De centrale wil maar niet op gang komen. Dientengevolge heerst er de eerste dagen in de klassen zo'n pooltemperatuur, dat het niemand zou verwonderd hebben, als er ijsberen en pinguins doodkalm binnengewandeld waren om de brutale menselijke indringers uit hun poolgebied te verdrijven. Het ijsvermaak, dat tot 12 Januari bleef voortduren deed het trage bloed weer sneller stromen.

Chronicus verleent het woord aan A. S. voor het geven van een reportage.

11 Januari, 's namiddags 2 uur.

Er heerst een vrolijke drukte op de vijver. Heel de Ulo is verzameld op de pas-geveegde baan, om aan de wedstrijd mee te doen, die enige der Broeders hebben georganiseerd. Of eigenlijk doen er maar een 60 jongens mee, en de rest zijn louter nieuwsgierigen, die, omdat ze ook ijsvrij hebben, ook maar op de baan aanwezig zijn.

Boven 't rumoer van stemmen uit, klinkt. . . . de radio. Door een dag lang ploeteren van Br. Germanus is er een leiding aangelegd van de Ulozaal naar de ijsbaan. In de zaal staat nu Br. Gabriël eenzaam z'n platen te draaien. Maar op de baan schettert en toetert de geweldige loudspeaker, die op een rek staat opgesteld.

Daar probeert de broeder-hopman met z'n verkennerstoeter boven 't lawaai uit te komen. Die vlak bij hem staan horen het en geven 't signaal door en na een tijdje maakt alleen de radio nog lawaai. Dan worden de eerste jongens opgesteld. Een „stoot" op de „hoorn" en daar vliegen de vertegenwoordigers van de diverse groepen vooruit. Met een scherpe bocht gaat 't, óf langs 't eilandje heen, óf tegen 't bevroren wateroppervlak.

Één valt en de rest achter valt ook, minder hard. De vlugsten van hen krabbelen direct weer op, maar zij, die ongedeerd door de bocht kwamen, (en hoe weinigen waren dat) zijn zo ver vóór, dat aan inhalen niet meer te denken valt.

Zo worden er verschillende ronden verreden en steeds wordt de bocht onvrijwillig geveegd.

In die gevaarlijke bocht „zwieren", als de rijders voorbij zijn, een stel beginnelingen, die echter geweldig schrikken als ze bemerken dat een partij jongens in ééns twéé ronden moet rijden. Enigen zijn juist midden op 't ijs als de rijders aankomen. Nog geen minuut geleden beweerden ze: „Het gaat al wat goed", maar nu ze moéten rijden, nu gaat het niet. Dat het ijs ook zo glad moet wezen! Met een wanhopige trap ligt een van hen half op het eilandje en half op 't ijs. Hij weet niet hoe gauw hij z'n onderdanen op 't eilandje zal trekken. Door z'n „medestuntelaars" wordt er braaf gelachen. Als zij er maar eens voor komen te zitten (of beter, voor komen te liggen).

Na die harddraverij, komt 't schoonrijden aan de beurt. Het is wel steeds hetzelfde, maar naar men zegt is het toch erg moeilijk. Er staan heel wat jongens en broeders naar te kijken. De jury is hier eindelijk weer bij elkaar. Hun gestreepte petjes staan goed. Kijk Br. Emanuël maar eens. Die heeft, om zijn haardos te bedekken, nog z'n zwarte pet er over heen gezet.

Bij het schoonrijden werd door een van de „paartjes" een buiteling gemaakt. Of dat er bij hoorde, vertelden ze niet. Toch reden ze volgens de jury zeer mooi, maar de 1e prijs kreeg de „poes" natuurlijk. Die loopt zo heerlijk licht.

Voor de Ulo-boys was het een leuke middag. A.

schaatsenrijders

de jongen

Heerlijk zo'n ijsbaan. Mooi rijden? Ben je mal? Krijgertje! Vooruit daar gaat ie! Krabbelen, draaien, ravotten, tuimelen, schreeuwen. Kees is 'm. Jan is 'm. Daar valt Jan languit, zo plat als plat maar plat kan zijn. Hij is wat versuft. Wat ziet de wereld er gek uit, als je op je kin ligt, denkt hij vlug. De anderen scharrelen als mussen om een uil. Eerst de baan een zoen geven, roept er een. Ik zal je liefhebben, schreeuwt hij terug. Meteen heeft hij een been van Frans te pakken. Frans is 'm. Daar vliegen de mussen weer uiteen tussen ernstig-oefenende kunstrijders. Jan krabbelt op. Hij voelt eens aan zijn kin. Schrammetje. Vooruit. . . . . .

de opschepper

Even mijn schaatsen van vijf en twintig gulden onderbinden. Zie je me? Forse slagen, niet dat gepeuter van kringelende kringetjes. Hoofd op, handen op de rug. Ik voel de bewonderende blikken overal om me heen. Onverschillig gezicht zetten. Dat staat mannelijk. Alle prima rijders trekken strakke gezichten. Kijk maar naar mij. Hé, krats, boem! Die ellendige baanvegers hebben weer stukjes hout op de baan laten liggen. Ik val anders nooit, evenmin als Langendijk.
- Kees, lacht een humorist, je had je achterbenen krachtiger moeten uitslaan!
Zal ik dat ventje eens onderhanden nemen? Och, het is de moeite niet waard. (De humorist is ook een beetje gespierder dan Kees.)

de jaloerse

O, jáá, zij rijden heel behoorlijk, maar als ik een paar echte hardlopers onder mijn schoenen had, sloeg ik al die krabbelaars met mijlen. En dat schoonrijden? Als je Sonja Henie op de film gezien hebt, dan is de rest allemaal niks. Een half cirkeltje en nog zo wat. Waar is de grote stijl? Als ik aan kunstrijden deed, dan zou ik het doen in een adembenemende grootse stijl. Nu blijf ik maar liever aan de kant staan. Moet je Klaas zien, hij denkt warempel, dat hij er iets van kent, omdat hij een prijs heeft behaald! Pfff!

de wiskunde-knobbel

Alles moet nauwkeurig geschieden. Als je rondrijdt, moet de denkbeeldige lijn, die van de punt van de neus naar de punt van de schaats loopt, zodanig zich door het luchtruim bewegen, dat ze een

halve kegelmantel beschrijft. De grootte van het halfcirkelvormige grondvlak staat tot de loodlijn, als de kracht tot de snelheid. In gedachten verdiept, beschrijven de benen van den wiskunstenaar een onverwachte parabool, zodat hij met het denkbeeldige punt van zijn helaas niet denkbeeldige neus op het niet meegevende ijsvlak valt. Dat geeft een bloedneus, welke niet in de wiskunde, maar in de kliniek behandeld wordt.

De dichter

Ziet ze vliegen, ziet ze wiegen
Over 't gladde ijsvlak heen.
Ziet de kaken gloeiend blaken
Van de knapen, vlug ter been.

Ziet het luchtig, vluchtig vlieden
Van het glimmende metaal.
En het vrije, blije zweven
Op het helder klinkend staal.

Zonder zwaarte, in de klaarte
Van de Januari-zon.
Zonder zorgen voor de morgen
Over punt en over bon.

„Mijnheer de dichter, die bon staat er zeker alleen voor het rijm"
„Welnee, ik had ze immers ook kunnen „slingeren naar de horizon". Die bon staat er om helemaal „bij" te zijn, modern begrijp je. Later slingeren we punt en bon, naar een verre horizon. Maar dan moet er eerst vrede zijn.

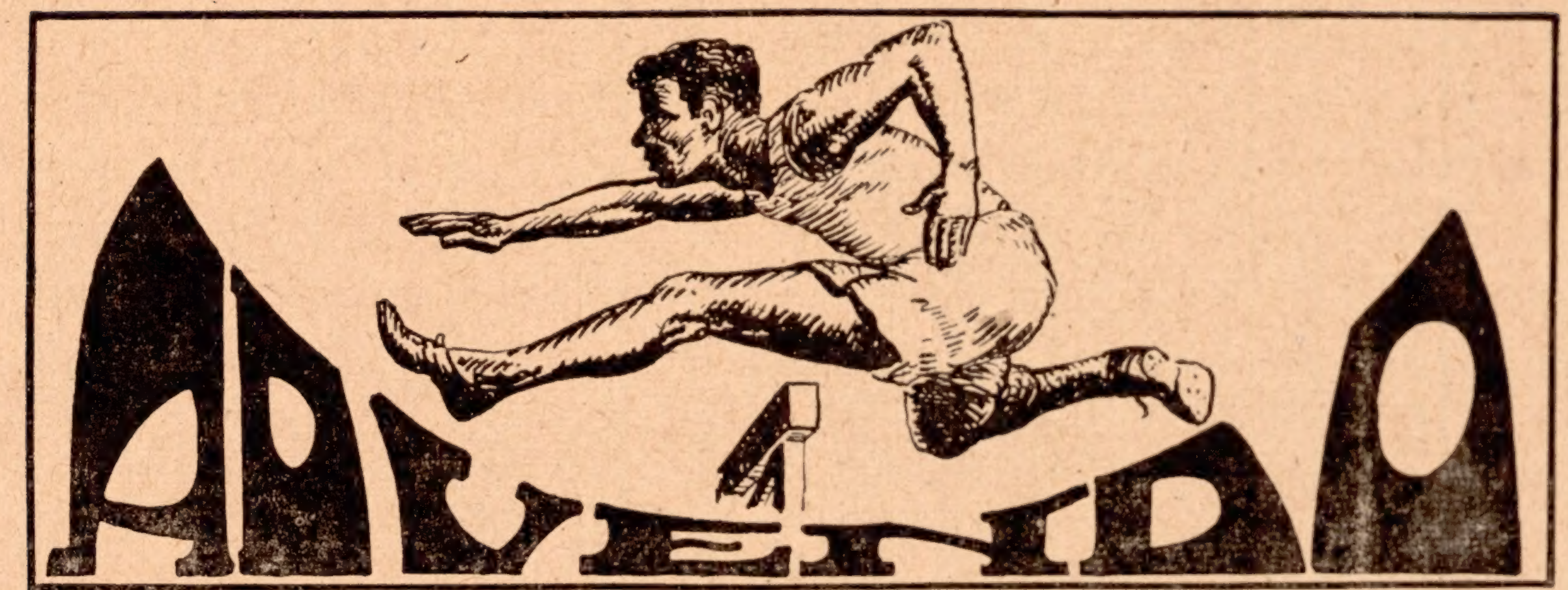
Jammer, dat er geen warm zoopje te krijgen is voor twee centen missiegeld. Ik ril van kou.

'k Moet nu kiezen of bevriezen
Dichten maakt een hart zo kil.
'k Ga nu razend handenblazend
Naar de Ulo-duiventil.

Woensdag, 15 Januari.

Sneeuw. Wie begon er toch met die eerste sneeuwbal? Want die snoodaard was de schuld, dat iedereen bepoeierd, ingewreven en door de sneeuw gerold werd. Als de dolheid eenmaal losgebroken is, komt er geen eind aan.

- Jammer, zei een jongetje, dat er nu geen ijsco-man op de cour komt.
- Ben je mal, riepen tien makkers, er is al ijs genoeg.
- Nee, maar hij zou nu toch warme ijswafels kunnen verkopen!

advendo-babbeltje

En zo zetten we ons tegen het eind van Januari weer in de praatstoel voor een gezellig advendo-babbeltje. Het lijkt eindeloos-lang geleden, dat we alle krachten inspanden om het Kerstnummer op tijd de deur uit te krijgen. Al een maand is ons honderdjarige Saint Louis weer vol jong en blij leven, waartoe onze Ulo-boys in niet geringe mate bijdragen, Ieder weerzien is voor ons altijd weer een feest. Het herinnert ons aan eigen blije jeugd, die we zo onbezorgd tussen dezelfde muren mochten doorbrengen. We spreken van goeie ouwe tijd, niet, omdat alles toen beter was, maar omdat we toen met dezelfde onbezorgdheid en opgewektheid van onze jeugdjaren genoten als jullie nù.

Er is in de tijd, die ik in St, Louis doorbracht - bedenk, dat ik Abraham gezien heb - enorm veel veranderd en verbeterd. Maar wat zouden al deze verbeteringen voor zin hebben, als de geest van opgewektheid, tevredenheid en kameraadschap geweken was, waarvan ik zelf als jongen, in eenvoudiger omgeving zo diep genoten heb. Uit eigen ervaring weet ik, hoe heerlijk het is, als er een joviale clubgeest heerst. Die ervaring is voor ons een voortdurende prikkel om alles te doen, wat de geest in de ontspanningsclubs van Advendo op hoog peil kan houden. Maar. . . . . . we zijn overtuigd, dat de spontane medewerking van de jongens het eigenlijk moet „doen". Het leutige eerste trimester herinneren we ons met echte voldoening. Het tweede zette heerlijk in met ijspret.

En dan. . . . is er nog het kind van mijn bijzondere voorliefde: De Klaroen. Mijn neus krulde toen ik hoorde, dat jullie geachte ouders ons tijdschrift mooi vonden. Het blad is zo'n prettig middelpunt. Rond de eerste van elke maand is de hele Ulo één gezellige klaroenkring. De aantrekkingskracht zal des te groter worden,

naarmate jullie zelf eraan meewerkt. Geloof maar gerust, dat jullie ouders fier zijn, als ze de naam van hun eigen jongen onder een goed opstel zien staan. Een goed opstel kost inspanning van de geest, maar de moeite wordt ruimschoots beloond, als je je woorden omgezet ziet in drukletters, in het blad, dat jullie en mij zo na aan het hart ligt, omdat het **ons blad** is. Br. E.

IJSPRET 1941

Vive la neige! Vive la glace! riepen de jongens van Saint Louis in de goede oude tijd, toen er op de cour nog Frans gesproken werd. Wij roepen het in onze dierbare Nederlandse taal en met evenveel geestdrift als de vroegere cour-bewoners.

Och ja, we weten wel, dat arme en oude mensen niet zo geestdriftig zijn over ijs en sneeuw, maar zij hebben hun beurt gehad en wij hebben nu de onze.

We hebben ijs gehad, ijspret gedurende alle vrije uren en ijsvrij op Zaterdagmiddag voor de schaatswedstrijden in uniform en met muziek. Waar zo'n vijvertje toch al goed voor is! Als je in razende vaart per trein de tuin van St. Louis passeert, zie je 't onooglijk plasje nauwelijks. Maar als er ijs op ligt, dan bindt groot en klein de ijzers onder en gaat met zwierige zwaai op de maat van de muziek dat kleine vijvertje - o, pardon, ik vergis me - die gróte ijsbaan over. Sinds de verandering in 1938 is er door het opruimen van de dam in het midden veel ruimte gewonnen.

De wedstrijden, die in 't uitzicht waren gesteld, vormden het gesprek van de dag. Met veel animo en spanning werden de aankondigingen en lijsten met namen gelezen en besproken.

Alle deelnemers waren ingedeeld in groepen van tien: negen plus een aanvoerder. Het programma bestond uit vier nummers: **1** Hardrijden 6 personen, **2** Schoonrijden 2 personen, **3** Hardrijden, twee banen 9 personen. **4** Estafette-wedstrijd.

De uitslagen waren als volgt:

Eerste nummer:	winnaar: groep van H. Moll.
	tweede: groep van K. Adriaens.
Tweede nummer:	eerste prijs: C. van Loon - J. v. Dorst 37 punten.
	tweede prijs: C. v. Dongen - N. Klerx 32 punten.
Derde nummer:	No. 1 groep van H. Moll.
	No. 2 groep van Adriaens en Franken.
Vierde nummer:	Gewonnen door de groepen Franken en Moll.

Er heerste die echte prettige St. Louis-geest! Bravo winnaars! G.

IN MEMORIAM B. P.

Op Woensdag 8 Januari 1941 overleed op 83 jarige leeftijd de onvergetelijke Chief-Scout van de verkenners Lord Baden Powell of Gilwell,

In Kenya (Afrika) is deze man des vredes, de bezieler van de jeugd naar een beter Vaderland overgegaan. Onze Chief is niet meer. Als een schok ging deze mare door de verkennerswereld. Vol piëteit hebben we ons in de geest rondom de doodsbaar geschaard om onze eerbiedige laatste groet te brengen.

Nadat B. P. in 1910 ontslag had genomen als inspecteur-generaal van de cavalerie in Zuid-Afrika, wijdde hij zich geheel aan de leiding van de door hem in 1908 opgerichte verkennersbeweging.

Dit was het geniale in dezen man, dat hij reeds bij het begin der beweging een boek schreef: Scouting for boys, waarin hij doel en middelen aangaf, die steeds onveranderd de richtlijnen van de padvinderij zijn gebleven. Hij voerde de jeugd naar levenseenvoud. Hij leerde haar het spannende spel van verkennen in de vrije natuur. In dat spel wist hij pakkende hoge idealen te verwerken, die elken gezonden jongen aantrekken: De idealen van trouw, van dienende broederschap, van reinheid in woord en daad, alles overgoten met een nimmer ophoudende blijmoedigheid. Heel deze wereldbroederschap werd en wordt tot in de kleinste groepen en patrouilles geleid met een liefdevolle tucht en eenvoudige discipline. De rustige moed, waarmede Baden Powell het voorbeeld gaf van alzijdige levenstraining heeft in anderen het verlangen gewekt, hem na te volgen. Een verkenner weet, wat verantwoordelijkheid is, weet, dat een opdracht trouw moet uitgevoerd worden, hij pakt alles aan, hoe nederig de taak ook mag zijn. Even blij als hij een kamp inricht, houdt hij zich bezig met koken, schoonmaken en borden wassen. Niets is gering, wat trouw volbracht wordt.

Zo is dan op het levensspoor van den Chief-Scout het teken gezet: „Ik ben naar huis gegaan". Maar zijn spoor blijft voor ons allen. Zolang er een verkennersbeweging blijft, zal 8 Januari een rouwdag zijn. Maar ook van grote dankbaarheid. Lord Somers, zijn opvolger heeft de fijne attentie gehad zich **Second** Chief-Scout te noemen, omdat er maar één is, die op de titel Chief-Scout zonder meer, recht kan doen gelden, dat is: Lord R. Baden Powell of Gilwell. Hij ruste in vrede!

Hopman.

het drama van Bantoesjimba!!

De romantische prijsvraag in het Kerstnummer heeft een zeer avontuurlijke geschiedenis. Behalve de beschadiging, die het oude document reeds vertoonde, werd het nog verder verminkt op de reis van Bantoesjimba naar Ulonesië. Tot overmaat van ramp deed de drukfoutduivel een felle aanval op dit manuscript. Het eerste cijfer van de tweede regel werd 1 in plaats van 2 en in de derde vielen na de 5 de cijfers 13. 5 weg.

De oplossing was: Keizer: strijken. Generaal: ben geen wasbaas. Keizer: asjemenou! niet strijken, maar strijden.

En nu komt het ergste van alles. De keizer van Bantoesjimba seinde ons, dat hij de beloofde prijs niet kon geven, omdat hij de bewuste helft van zijn rijk reeds verkocht had aan een matroos-ontdekkingsreiziger voor de kapitale som van: één gebarsten scheerspiegel, een pijp, een doos kralen, een lampetkan, drie pakjes shag (van de weduwe) en een oude ridderorde, die de matroos persoonlijk op de zwarte borst van den keizer spelde.

De enige (niet geheel juiste) oplossing van J. van S. kwam inplaats van bij den Grootzegelbewaarder, bij de redactie van „De Klaroen", die hem een troostprijs zal uitreiken in de vorm van een gewild artikel uit de Winkel van Sinkel.

PRIJSVRAAG

(Op voorstel van J. v. d. Schoot).

Hoe staat het met uw parate kennis?

1. Wie is de uitvinder van de electrische gloeilamp?
2. Waar ligt La Paz? en Kenya? en Iran?
3. Hoe heet de koning van Bulgarije?
4. Wie was Jan Kompanie?
5. Hoe heet de hoofdstad van Turkije? En van Ecuador?
6. Van wie zijn de woorden: England expects this day every man to do his duty? Waar werden ze gesproken?
7. Wat betekent S. P. Q. R. op Romeinse vaandels?
8. Hoe heet de Gouverneur-Generaal van Ned. Indië?
9. Welke plaatsen worden verbonden door de Oriënt express?
10. Wie is Jan Vermeer van Delft? In welke eeuw leefde hij?

Antwoorden in te zenden bij de redactie. Onder de beste inzenders wordt een prijs(je) verloot.